

JID 20-13
S LÁSKOU

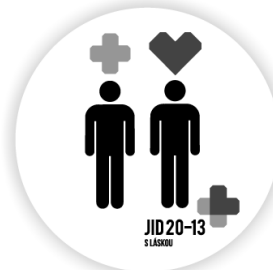
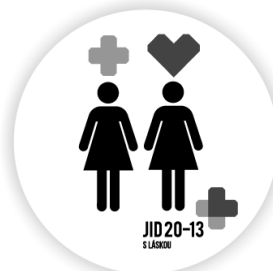
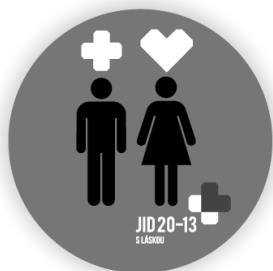
FESTIVALOVÉ NOVINY

REGIONÁLNÍ POSTUPOVÁ PŘEHĹÍDKA STUDENTSKÉHO DIVADLA

#3

16. 3. 2013

JID.SLUNCEWEB.CZ

Úvodník

Divadlo žije. Tak by se dal hodnotit druhý festivalový den. Po náročném nočním úklidu pohoštění ze čtvrtého Wine and Cheese jsme začali s opět s vervou. Myslím tím diváckou vervou. Jsme rádi, že studentská představení táhnou. Především druhé představení nám připravilo perné chvíle v podobě naprosto přeplněného hlediště, které však muselo být „násilně“ regulováno. Ale i to k organizaci festivalu patří. DS Saši Liškové doslova rozpumpovalo všechny diváky v sále. Po konci hry Rozpal mě, sakra! se rozhostil bujarý potlesk. A chválou nešetřila ani porota.

Celkem 11 odvážných využilo workshop Improvizace, který přijel lektorovat Jirka Havelka v Jihlavě známý hlavně z Vosto5ky. A jak se jim dařilo, to si přečtete v reportáži.

Těšíme se na finále, co vy?

Alena Mikulíková

Pozor, pozor!

Zítří je již poslední den, kdy si budete moci zakoupit trička s panenkou a panáčkem, srdcem a pluskem nad hlavou. Spojte se s JIDem nejen během festivalu a vzpomínejte na 12. ročník i po jeho ukončení, když půjdete do kavárny, na piknik nebo na výlet. Jeho cena je 99 Kč, to musíte mít!!!

Alena Mikulíková

Glosa dne

„Je mi to líto, ale ti, co nesedí, musí opustit sál“, tak rozhodl náš nejvyšší Honza. Do divadla se chodí včas. Nejsme sice Národní divadlo, ale cirkus taky ne, pravidla by měla platit v každém divadelním svatostánku. Chápu, že se to leckomu nemuselo vůbec líbit, ale kdo dřív přijde, ten dřív víte co. A tak „jé í děčko“ poprvé zažilo vyhazov svých diváků, za něž jsme při festivalu samozřejmě vždy vděční. Proto děkujeme, že jste odešli s porozuměním, a zároveň děkujeme, že od nás neodcházíte. Doufám.

Alena Mikulíková

DS Inkognito – Milenci z bedny

Recenze

„Já si s tebou nebudu hrát, když si mě nevezmeš!“

Soubor Inkognito, tvořený studenty jihlavského přírodovědného lycea, se nám představil v adaptaci Ludvíka Aškenazyho, Milenci z bedny. Právě předloha pro ně byla stěžejním bodem, drželi se jí zuby nehty. Příběh se skládá v podstatě ze dvou částí – první, na expo-

zici příliš protáhlé, kde jsou hlavními protagonisty milenecký pár, chudý malíř a slečna s "námořnickým" výstřihem, kterým stačí ke štěstí křída... a samozřejmě krabice, která se svými obyvateli ožívá. Po úvodu přichází také pár, ale trochu jiné věkové kategorie. Dvěma pětiletým dětem se zalíbila krabice, ale nejsou oddáni. Co s tím?

Příběh dětí s naivním pohledem na svět dospělých, kterému sice nerozumí, ale v podstatě je fascinuje. Rozehrávají laškovnou hru se skutečností a putují tak od oddacího sálu, přes svatební hostinu až na svatební cestu (lidověji líbánky) do cirkusu a nakonec vlastně po celém městě.

Příběh samotný dává mnoho možností ke ztvárnění, hlavně proto, že je to pojetí skutečnosti dětskýma očima plným fantasií. Toho se však dle mého úplně nepovedlo využít. Možnosti, které se nabízí ke scénickému zpodobnění, byly potřeny hned ze začátku. Po hudebně ozvučeném, ale paradoxně hluchém zahájení, nastoupila na scénu vypravěčka s knihou obalenou ve vánočním papíru (jak trefně na rozboru poznamenal jeden z diváků, jasně to evokovalo vánoční besídku). V té chvíli nastal zásadní problém s porozuměním divadelní řeči – vypravěčka začala předčítat, sice s příjemným přednášecím projevem, ale vlastně úplně zbytečně. Téměř to samé se odehrávalo na scéně, občas herci dokonce opakovali na chlup ty samé repliky jako vypravěčka nebo čekali, než vyprávějící dočte a mezitím se nedělo doslova nic.

Rozbor

Porotci se k tomu vyjádřili v tom smyslu, že scénická adaptace by měla fungovat osobitě, bez nutnosti doprovázet ji verbálním projevem, což v tomto případě vedlo až ke zdvojování děje. Připojilo se k tomu i nedodržování vlastních pravidel nastavených na začátku příběhu. Pokud je krabice jednou krabicí a poté ubrusem a znakem odlišená, když se mění na stůl v oddací síni, nemůže přece vypadat stejně i na svatební hostině. Následně se trio porotců shodlo, že momentů neshody mezi viděným a čteným bylo více. Tady se vrátím k tématu, které zaujalo porotce asi nejvíce – výstřih ženské poloviny mileneckého páru nazývaný vypravěčkou jako velký. Konkrétně Petr Christov se vyjádřil doslova:

„Jestli považujete tohle za velkej výstřih...“

Dalším problémem, který na rozboru vyzdvihli, byla délka podpořená právě únavným otrockým předčítáním (když si chci přečíst knížku, tak přece nejdou do divadla) nebo např. kreslením domácí výbavy v krabici.

Naopak, vyzdviženy byly hlavně dva herecké výkony – představitel malíře, který téměř chameleonsky procházel nejrůznějšími rolami (od staré tetičky, svatebčany, přes dámičku se psem) a představitelku malé holčičky. Líbila se jim také třeba poetičnost příběhu, mírně ztrácející na působivosti použitím nevhodného hudebního doprovodu v podobě obecně známých písniček alá zpěvníky Já písnička. Pokud by měly být použity k navození prvorepublikového dojmu, muselo by se s motivy pracovat důsledněji.

Na závěr ještě jeden malý, ale docela rušivý detail, který zaujal mě. Pokud nevyžaduje přímo role, žvýkačka se na pódium opravdu nehodí.

Divadelní společnost Saši Liškové – Rozpal mě, sakra!

Recenze

Soubor pod vedením Martina Skřítka Koláře se letos představil s divadelní adaptací norské filmové komedie. Hra plná vzdoru, představ a především zachraňování žab nás přenesla do současné české vesnice.

Trápení Aleny, která prožívá svých sladkých šestnáct, se netýká ničeho jiného než lásky. Nejen té platonické, ale i té fyzické. Své neustálé nadržení řeší sexem po telefonu. A zamilovanost ke kamarádovi Arturovi si prostě řeší sama. Při vesnické zábavě do ní šťouchne. Rozepne si poklopec a šťouchne do ní ptákem.

Artur, jako správný chlap, se k tomu postaví čelem a všechno zapře. S Alenou se nikdo nebaví, protože si myslí, že lže. Nepomáhá tomu ani Irena, která chce Artura pro sebe. Naopak nikdo nechce Standu, protože je moc vlezlej. A přestože ani Kája nepatří mezi top kluky, tak s ním začne chodit Simona, protože, i když je tak trochu alternativní, tak krásně napodobuje žáby. Madla s Eliškou jsou pořád v Brně a Viki zase už v Praze není, je ta nová, se kterou se nikdo nebaví.

A tak tam spolu všichni svorně vegetují a fakují rozhlas. Nakonec i Alenin otec, který chce být stále mlád a IN.

Vše končí ve chvíli, kdy se Artur ke šťouchnutí ptákem dozná v rozhlase a dokáže tím, že Alenu vlastně miluje.

Skvělým vedením, zajímavými tématy a vyrovnanými hereckými výkony je DS Saši Liškové už proslulá. Rozpal mě, sakra! dokázali žáci ZUŠ, že jim po sérii tragických her není cizí ani komedie. A že Skřítek Kolář si ze sebe prostě umí udělat srandu. A jaký bylo to šťouchnutí? Normálka, 12 korun.

Rozbor

Tentokrát při rozboru panovala veselá nálada a dost se vtipkovalo. Začalo se tradičním shrnutím a pokračovalo nezvyklým chválením.

Páni porotci se shodli na tom, že ta nuda zhmotněná nudou, která ale nebyla vůbec nudná, je ohromně bavila. Postavy že hercům sedí a funguje to. A Hynek Stehlík, že má na hlavě neuvěřitelnou komedii.

Miroslav Ondra, plný nadšení prohlásil, že byl potěšen a že se od začátku až do konce upřímně bavil.

Michal Zetel sice poznamenal, že chvíli uvažoval nad tím, jestli to není moc sprostý, ale když si vzpomněl na sebe v 16, tak mu došlo, že opravdu není. Navíc prý ve šťouchnutí vidí jistý druh aktu lásky, aktu něhy.

Dále porotci oceňovali autenticitu, se kterou to herci za sebe hrají pro všechny diváky, a především pro ty svého věku. Že jim ale chybí zástupná motivace nebo zástupný cíl, se kterým přichází a odchází ze scény.

Vlastně se došlo k závěru, že inscenace DS Saši Liškové je prostě zábavná ptákovina. A to doslova.

Kačík (Kačka Málková)

DS Ambrozia – Dan a Erika

Recenze

DS Ambrozia dnes odpoledne vystoupila s představením Dan a Erika. Děj byl velmi jednoduchý. Erika, dívka z chudé rodiny, se chce začlenit do nové třídy. Má retardovaného bratra Honzíka, o kterého se musí starat. Třída ji nechce přijmout, a jediný, kdo jí dává šanci, je Dan, který s ní začne komunikovat, protože potřebuje pomoc v matematice. Zažíváme konflikty v basketbalovém týmu, kde Dan hraje, do vztahu Dana a Eriky vstupuje mnoho překážek. Příběh byl dán jasně. Boj proti skupině. Na jevišti se vyskytovalo jen minimum kulis, se kterými herci neustále pracovali.

Rozbor

Na rozboru moc chvály nepadlo. Porotci hru nazvali „sentimentálním kýčem“, kde se objevily dobré nápady, které pak byly zabity špatným provedením. Příběh sám o sobě byl dobrý, ale chyběly kontrasty, temporytmus neseděl a scény, které měly být vážné, vyzněly humorně kvůli špatnému provedení.

Doufám, že herci z Ambrozie hrát nepřestanou a budou dál dělat to, co je baví. Věřím, že příští rok nás potěší lepším představením

DS HOBIT při Gymnáziu Jihlava – Konec

Recenze

Konec... Kdo viděl, pochopí, že rozhodně není lehké jakkoli se k představení DS HOBIT vyjadřovat...

Nic takového jsme tu opravdu zatím neměli. Asi nikdo nečekal po včerejším Negatyvu a dnešní Saše Liškové až tak těžký kousek...

Zatímco po zmiňovaných punkerech a teenagerech jsme si z očí utírali slzy smíchu, masírovali namožená břicha a ujížděli na vlnách euforie, po Konci jsme všichni maximálně vrhali tázavé pohledy na všechny okolo s otázkou: „Pochopils to?“

Jediný smích, který jsem za celé představení slyšel, byl obranný, tázavý...

Hlavními postavami jsou dvě – dívky? (jako většina hry není úplně jasné), snažící se nějak dostat z „blata“, kam se zřejmě dostaly vlastním přičiněním, ale kdo ví.

Za zmínku stojí použití vlastní, živé, klavírní hudby a scénického tance.

Rozbor

Porota se po sobě nejprve tázavě dívá, pohlíží na nabitou místnost, nikdo neví, jak začít.

Slova se chápe Petr Christov, který hned zpočátku upozorňuje na fakt, že Konec je text Lenky Lagronové, seznamuje obecenstvo s osobností této autorky a zmiňuje fakt, že něco takového jako Konec tu ještě nebylo.

Zhodnotil scénu, dekorace se mu líbily, ale poznamenal, že se o herečky upřímně bál, neboť hedvábné šátky jsou dekorací opravdu nebezpečnou. Doslova prohlásil, že pokud se o herce bojí, asi není něco v pořádku... Také velmi ocenil živou hudbu, k čemuž se připojil i Miroslav Ondra.

Petr Christov také upozornil na to, že Konec je s velkou pravděpodobností jakousi variací na Samuela Becketta. K tomu později Michal Zetel poznamenal, že pokud je Konec variací na Becketta, pak variací velmi slabou, a že podle jeho názoru je Lenka Lagronová neinscenovatelná a „Blbá jako schody.“ Za výrok o neinscenovatelnosti sklídl potlesk celého obecnstva...

Prohlásil, že neměl souřadnice, podle kterých by se mohl ve hře orientovat.

Zde končí přehledná část rozboru, zvláště pak pro soubor, neboť Michal Zetel pokládá osudnou otázku: „Jak to vzniklo?“

Jako odpověď na tuto otázku se začal soubor poměrně ostře bránit a vystala debata o významu představení. Hobit prohlásil, že chce, aby každý Konec pochopil, jak chce sám, ovšem dalšími odpověďmi se sám vyšachoval, neboť postupně vyšlo najevo, že soubor poznámky poroty plně nepochopil. Porota a velká část obecnstva se jim snažila pomoci, ale nutno dodat, že to Hobitu situaci spíše přitížilo.

Sám za sebe říkám, že jsem se nechápavými pohledy souboru kochal. Byly vpravdě kouzelné. Bez urážky.

Ve zkratce řečeno vše skončilo dobře, našli se podporovatelé Konce, kteří soubor uklidnili a nějakým způsobem konečně zakotvili zpět v obraze.

Rozbor skončil krásnými oboustranně vyřčeným slovem: „děkujem“ a všichni mohli odejít s dobrým pocitem z právě proběhlé diskuze.

Na konec trochu satirických statistických dat – 9 diváků odešlo přímo při představení, 12 během rozboru.

Kdo neviděl, nepochopí, kdo viděl, ten možná také ne.

Honza Čech

Improvizační workshop Jirky Havelky

Každý rok se pořádá jako doplňková aktivita na JIDu několik workshopů souvisejících s divadlem nebo kulturou obecně. Tentokrát jedním z nich byl improvizační workshop, který vedl člen divadla Vosto5 Jirka Havelka.

A jak to všechno probíhalo? Ve 2 hodiny odpoledne jsme se sešli v OGV. Ale náš učitel nikde. Čekaly jsme 10 minut, 20 minut, půl hodiny... Někteří z nás si zatím stihli obepsat kamarády na facebooku nebo si „něco nutně zařídít“ před vchodem galerie se zapalovačem a krabičkou cigaret. Jirka nakonec dorazil zhruba s půlhodinovým zpožděním, protože se vracel z Prahy a všichni si jistě dokážeme představit, v jakém stavu se nachází naše slavná dálnice D1, zvláště když napadne trochu sněhu.

A teď už konečně k workshopu. Nejdřív jsme se pořádně rozcvičili a rozhýbali své tělo, přemýšleli o každém svém pohybu, abychom si ho začali uvědomovat. Poté jsme trénovali periferní vidění, které je důležité v komunikaci s improvizačními partnery. Když jsme toto všechno víceméně zvládli, mohli jsme začít nacvičovat v praxi. Začali jsme chodit po místnosti, abychom vnímali prostor a všechny kolem, na povel zrychlovali či zpomalovali, popřípadě občas třeba vyskočili. Dále jsme to začali rozšiřovat o další prvky, jako například o krátký improvizovaný rozhovor dvou lidí, co se naoko potkají.

Abychom si lépe procvičili postřeh a periferní vidění, stoupli jsme si do kruhu a hráli postřehové hry. Poté jsme přešli na slovní improvizaci, stále v kruhu jsme začali vymýšlet příběh. Pravidlo bylo: každý jedno slovo. Člověk by neřekl, jak složité je udržet téma, aby z toho nevznikl kompletní nesmysl...

Každopádně workshop byl zajímavý a rozhodně přínosný pro (nejen) začínající divadelníky. Naučili jsme se jak vnímat co nejlépe svého partnera na jevišti a jak na něj v rámci improvizace reagovat. A ano, šlo to. Hlavně se nestydět a jít do toho. Naštěstí jsme tohle překousli docela rychle a užili si to. Byla to větší zábava, než by si kdo mohl myslet.

Koprix

Kukátko

Můj první den na festivalu. Přicházím těsně před prvním představením dne. Jihlavské Inkognito, DS Saši Liškové, poté hradecká Ambrozia a na závěr opět jihlavský Hobit. Za proskleným vchodem do DIODu se už míhají sladce růžoví pořadatelé.

Za pět minut deset a už si málem nasednu. Po následném rozboru se vracím zpátky do sálu, ale situace se opakuje. Přelidnění! Co se děje? Někteří lidé musí dokonce nevolně opustit sál, bezpečnostní důvody... Ale vidět to chtějí všichni! Saša klasicky rozpoutává nadšený potlesk. Lidé řádnou, ale nakonec objevují záhadné buchty v místnosti na rozboru, kterými se ládují během skoro až existenciálního rozboru hry o čem vlastně? O konci? Konec.

Alice

Kdo to chtěl zabít Beatles?

Život je změna, pořád se nám ten motiv vrací... A tak po Buranteatru z Brna přijelo Divadlo Tramtarie z Olomouce, ale on to vlastně nakonec stejně přijel starý Buranteatr, ale to je dlouhá historie. Avizovaná roadmovie Kdo chce zabít Beatles? začala trochu překvapivě,

protože se rozběhl příběh o tom, jaký to je chodit s Pavlem. Vždyť na každou budoucí situaci se dá připravit, když se poučíme z minulosti. A klidně i z minulosti někoho jiného. Hláška: „Letňák je letňák“ odstartovala sled většinou docela vtipné slovní komiky, která pro mě ale končila u věty, teď budu spíš parafrázovat, chodil tak často do skauta, až zauzloval i kabely od mikrofonu.

Tereza, Šimon a Pavel si založili kapelu PŠT a jsou tak úspěšní, že na jejich koncert přišlo až 8 lidí. Teď teprve začíná pravý příběh. PŠT jsou pozvaní do Anglie zahrát svým krajanům. Tereza nejdřív chodí s Pavlem, ale po cestě v autě se rozejdou, protože Pavel už nehoří tak jak dřív, a stejně ona už chodí se Šimonem, což se odrazí na jejich vzájemném vztahu. Během cesty do Anglie stanou na hřbitově mrtvých kapel, jako Damiens, Boney M, Abba nebo Beatles. Na scénu vstupuje Yoko Ono – symbol domnělé příčiny rozpadu Beatles – a snaží se také PŠT dokonale rozhádat. Zvítězí ale zdravý rozum, takže k rozpadu nedojde, i když mají namále, ale stihnou to dokonce o 4 minuty dřív než třeba Abba.

Divadlo Tramtarie neměla ambici přivést do Jihlavy sofistikovanou intelektuální hru, ale banální komický příběh se sem tam povedeným vtipem, přičemž celkové vyznění neurazí, ani nenadchne. Potlesk diváků však dal najevo, že se jim představení líbilo a mohli si u něj odpočinout.

Následné pohoštění v podobě Wine and Cheese bylo již jen příjemnou tečkou za 1. dnem JID 20-13.

Alena Mikulíková

organizátor

Slunce
sdužení na podporu
mezinárodního přátelství

partneři

Kraj Vysočina

MINISTERSTVO
KULTURY

DIOD
divadlo
otevřených
dveří

Tarifomat
pokud vám záleží na Vašich penězích....

OGV

Oblastní galerie Vysočiny v Jihlavě

KNIHKUPECTVÍ
OTAVA

AMBROZIA
Umělecká agentura o.p.s.

HYDRAULICKÉ
AKUMULÁTORY

mediální partneři

ČESKÝ ROZHLAS

deník

literárně kulturní časopis
H. ALUZE

FESTIVALOVÉ NOVINY – noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-13 – vydává tým redaktorů a přátel Festivalových novin. **šéfredaktor:** Alena Mikulíková – **redakce:** Klára Englišová, Eva Koprová, Alice Krajčířová, Kateřina Málková, Katka Balíková, Honza Čech – **fotograf:** Míša Vodová – **design a grafická úprava:** Stanislav Smrčka, Jakub Kodet

festivalové webové stránky: jid.slunceweb.cz
redakční email: noviny.jid@slunceweb.cz